

**Kinh Đại Bát Nhã Ba La Mật Đa
(Trọn bộ 24 tập)**

**Hán dịch: Tam Tạng Pháp Sư Huyền Trang
Việt dịch: Hòa Thượng Thích Trí Nghiêm
Khảo dịch: Hòa Thượng Thích Thiện Siêu
Sàigòn 1998**

--- o0o ---

**Tập 9
Quyển Thứ 204
Hội Thứ Nhất**

**PHẨM KHÓ TIN HIỂU
Thứ 34 - 23**

Lại nữa, Thiện Hiện! Sắc thanh tịnh nên thọ thanh tịnh, thọ thanh tịnh nên sắc thanh tịnh. Vì có sao? Là sắc thanh tịnh cùng thọ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thọ thanh tịnh nên tướng thanh tịnh, tướng thanh tịnh nên thọ thanh tịnh. Vì có sao? Là thọ thanh tịnh cùng tướng thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tướng thanh tịnh nên hành thanh tịnh, hành thanh tịnh nên tướng thanh tịnh. Vì có sao? Là tướng thanh tịnh cùng hành thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Hành thanh tịnh nên thức thanh tịnh, thức thanh tịnh nên hành thanh tịnh. Vì có sao? Là hành thanh tịnh cùng thức thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thức thanh tịnh nên nhãn xứ thanh tịnh, nhãn xứ thanh tịnh nên thức thanh tịnh. Vì có sao? Là thức thanh tịnh cùng nhãn xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Nhãn xứ thanh tịnh nên nhĩ xứ thanh tịnh, nhĩ xứ thanh tịnh nên nhãn xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là nhãn xứ thanh tịnh cùng nhĩ xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Nhĩ xứ thanh tịnh nên tỷ xứ thanh tịnh, tỷ xứ thanh tịnh nên nhĩ xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là nhĩ xứ thanh tịnh cùng tỷ xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tỷ xứ thanh tịnh nên thiệt xứ thanh tịnh, thiệt xứ thanh tịnh nên tỷ xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là tỷ xứ thanh tịnh cùng thiệt xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thiệt xứ thanh tịnh nên thân xứ thanh tịnh, thân xứ thanh tịnh nên thiệt xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là thiệt xứ thanh tịnh cùng thân xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thân xứ thanh tịnh nên ý xứ thanh tịnh, ý xứ thanh tịnh nên thân xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là thân xứ thanh tịnh cùng ý xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Ý xứ thanh tịnh nên sắc xứ thanh tịnh, sắc xứ thanh tịnh nên ý xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là ý xứ thanh tịnh cùng sắc xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Sắc xứ thanh tịnh nên thanh xứ thanh tịnh, thanh xứ thanh tịnh nên sắc xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là sắc xứ thanh tịnh cùng thanh xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thanh xứ thanh tịnh nên hương xứ thanh tịnh, hương xứ thanh tịnh nên thanh xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là thanh xứ thanh tịnh cùng hương xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Hương xứ thanh tịnh nên vị xứ thanh tịnh, vị xứ thanh tịnh nên hương xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là hương xứ thanh tịnh cùng vị xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Vị xứ thanh tịnh nên xúc xứ thanh tịnh, xúc xứ thanh tịnh nên vị xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là vị xứ thanh tịnh cùng xúc xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Xúc xứ thanh tịnh nên pháp xứ thanh tịnh, pháp xứ thanh tịnh nên xúc xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là xúc xứ thanh tịnh cùng pháp xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Pháp xứ thanh tịnh nên nhãn giới thanh tịnh, nhãn giới thanh tịnh nên pháp xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là pháp xứ thanh tịnh cùng nhãn giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Nhãn giới thanh tịnh nên sắc giới thanh tịnh, sắc giới thanh tịnh nên nhãn giới thanh tịnh. Vì có sao? Là nhãn giới thanh tịnh cùng sắc giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Sắc giới thanh tịnh nên nhãn thức giới thanh tịnh, nhãn thức giới thanh tịnh nên sắc giới thanh tịnh. Vì có sao? Là sắc giới thanh tịnh cùng nhãn thức giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Nhãn thức giới thanh tịnh nên nhãn xúc thanh tịnh, nhãn xúc thanh tịnh nên nhãn thức giới thanh tịnh. Vì có sao? Là nhãn thức giới thanh tịnh cùng nhãn xúc thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Nhãn xúc thanh tịnh nên nhãn xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh, nhãn xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh nên nhãn xúc thanh tịnh. Vì có sao? Là nhãn xúc thanh tịnh cùng nhãn xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Nhãn xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh nên nhĩ giới thanh tịnh, nhĩ giới thanh tịnh nên nhãn xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh. Vì có sao? Là nhãn xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh cùng nhĩ giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Nhĩ giới thanh tịnh nên thanh giới thanh tịnh, thanh giới thanh tịnh nên nhĩ giới thanh tịnh. Vì có sao? Là nhĩ giới thanh tịnh cùng thanh giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thanh giới thanh tịnh nên nhĩ thức giới thanh tịnh, nhĩ thức giới thanh tịnh nên thanh giới thanh tịnh. Vì có sao? Là thanh giới thanh tịnh cùng nhĩ thức giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Nhĩ thức giới thanh tịnh nên nhĩ xúc thanh tịnh, nhĩ xúc thanh tịnh nên nhĩ thức giới thanh tịnh. Vì có sao? Là nhĩ thức giới thanh tịnh cùng nhĩ xúc thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Nhĩ xúc thanh tịnh nên nhĩ xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh, nhĩ xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh nên nhĩ xúc thanh tịnh. Vì có sao? Là nhĩ xúc thanh tịnh cùng nhĩ xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Nhĩ xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh nên tỷ giới thanh tịnh, tỷ giới thanh tịnh nên nhĩ xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh. Vì có sao? Là nhĩ xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh cùng tỷ giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Tỷ giới thanh tịnh nên hương giới thanh tịnh, hương giới thanh tịnh nên tỷ giới thanh tịnh. Vì có sao? Là tỷ giới thanh tịnh cùng hương giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Hương giới thanh tịnh nên tỷ thức giới thanh tịnh, tỷ thức giới thanh tịnh nên hương giới thanh tịnh. Vì có sao? Là hương giới thanh tịnh cùng tỷ thức giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tỷ thức giới thanh tịnh nên tỷ xúc thanh tịnh, tỷ xúc thanh tịnh nên tỷ thức giới thanh tịnh. Vì có sao? Là tỷ thức giới thanh tịnh cùng tỷ xúc thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tỷ xúc thanh tịnh nên tỷ xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh, tỷ xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh nên tỷ xúc thanh tịnh. Vì có sao? Là tỷ xúc thanh tịnh cùng tỷ xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tỷ xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh nên thiệt giới thanh tịnh, thiệt giới thanh tịnh nên tỷ xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh. Vì có sao? Là tỷ xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh cùng thiệt giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Thiệt giới thanh tịnh nên vị giới thanh tịnh, vị giới thanh tịnh nên thiệt giới thanh tịnh. Vì có sao? Là thiệt giới thanh tịnh cùng vị giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Vị giới thanh tịnh nên thiệt thức giới thanh tịnh, thiệt thức giới thanh tịnh nên vị giới thanh tịnh. Vì có sao? Là vị giới thanh tịnh cùng thiệt thức giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thiệt thức giới thanh tịnh nên thiệt xúc thanh tịnh, thiệt xúc thanh tịnh nên thiệt thức giới thanh tịnh. Vì có sao? Là thiệt thức giới thanh tịnh cùng thiệt xúc thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thiệt xúc thanh tịnh nên thiệt xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh, thiệt xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh nên thiệt xúc thanh tịnh. Vì có sao? Là thiệt xúc thanh tịnh cùng thiệt xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thiệt xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh nên thân giới thanh tịnh, thân giới thanh tịnh nên thiệt xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh. Vì có sao? Là thiệt xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh cùng thân giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Thân giới thanh tịnh nên xúc giới thanh tịnh, xúc giới thanh tịnh nên thân giới thanh tịnh. Vì có sao? Là thân giới thanh tịnh cùng xúc giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Xúc giới thanh tịnh nên thân thức giới thanh tịnh, thân thức giới thanh tịnh nên xúc giới thanh tịnh. Vì có sao? Là xúc giới thanh tịnh cùng thân thức giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thân thức giới thanh tịnh nên thân xúc thanh tịnh, thân xúc thanh tịnh nên thân thức giới thanh tịnh. Vì có sao? Là thân thức giới thanh tịnh cùng thân xúc thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thân xúc thanh tịnh nên thân xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh, thân xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh nên thân xúc thanh tịnh. Vì có sao? Là thân xúc thanh tịnh cùng thân xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thân xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh nên ý giới thanh tịnh, ý giới thanh tịnh nên thân xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh. Vì có sao? Là thân xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh cùng ý giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Ý giới thanh tịnh nên pháp giới thanh tịnh, pháp giới thanh tịnh nên ý giới thanh tịnh. Vì có sao? Là ý giới thanh tịnh cùng pháp giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Pháp giới thanh tịnh nên ý thức giới thanh tịnh, ý thức giới thanh tịnh nên pháp giới thanh tịnh. Vì có sao? Là pháp giới thanh tịnh cùng ý thức giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Ý thức giới thanh tịnh nên ý xúc thanh tịnh, ý xúc thanh tịnh nên ý thức giới thanh tịnh. Vì có sao? Là ý thức giới thanh tịnh cùng ý xúc thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Ý xúc thanh tịnh nên ý xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh, ý xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh nên ý xúc thanh tịnh. Vì có sao? Là ý xúc thanh tịnh cùng ý xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Ý xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh nên địa giới thanh tịnh, địa giới thanh tịnh nên ý xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh. Vì có sao? Là ý xúc làm duyên sanh ra các thọ thanh tịnh cùng địa giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Địa giới thanh tịnh nên thủy giới thanh tịnh, thủy giới thanh tịnh nên địa giới thanh tịnh. Vì có sao? Là địa giới thanh tịnh cùng thủy giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thủy giới thanh tịnh nên hỏa giới thanh tịnh, hỏa giới thanh tịnh nên thủy giới thanh tịnh. Vì có sao? Là thủy giới thanh tịnh cùng hỏa giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Hỏa giới thanh tịnh nên phong giới thanh tịnh, phong giới thanh tịnh nên hỏa giới thanh tịnh. Vì có sao? Là hỏa giới thanh tịnh cùng phong giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Phong giới thanh tịnh nên không giới thanh tịnh, không giới thanh tịnh nên phong giới thanh tịnh. Vì có sao? Là phong giới thanh tịnh cùng không giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Không giới thanh tịnh nên thức giới thanh tịnh, thức giới thanh tịnh nên không giới thanh tịnh. Vì có sao? Là không giới thanh tịnh cùng thức giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thức giới thanh tịnh nên vô minh thanh tịnh, vô minh thanh tịnh nên thức giới thanh tịnh. Vì có sao? Là thức giới thanh tịnh cùng vô minh thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Vô minh thanh tịnh nên hành thanh tịnh, hành thanh tịnh nên vô minh thanh tịnh. Vì có sao? Là vô minh thanh tịnh cùng hành thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Hành thanh tịnh nên thức thanh tịnh, thức thanh tịnh nên hành thanh tịnh. Vì có sao? Là hành thanh tịnh cùng thức thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thức thanh tịnh nên danh sắc thanh tịnh, danh sắc thanh tịnh nên thức thanh tịnh. Vì có sao? Là thức thanh tịnh cùng danh sắc thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Danh sắc thanh tịnh nên lục xứ thanh tịnh, lục xứ thanh tịnh nên danh sắc thanh tịnh. Vì có sao? Là danh sắc thanh tịnh cùng lục xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Lục xứ thanh tịnh nên xúc thanh tịnh, xúc thanh tịnh nên lục xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là lục xứ thanh tịnh cùng xúc thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Xúc thanh tịnh nên thọ thanh tịnh, thọ thanh tịnh nên xúc thanh tịnh. Vì có sao? Là xúc thanh tịnh cùng thọ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thọ thanh tịnh nên ái thanh tịnh, ái thanh tịnh nên thọ thanh tịnh. Vì có sao? Là thọ thanh tịnh cùng ái thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Ái thanh tịnh nên thủ thanh tịnh, thủ thanh tịnh nên ái thanh tịnh. Vì có sao? Là ái thanh tịnh cùng thủ

thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thủ thanh tịnh nên hữu thanh tịnh, hữu thanh tịnh nên thủ thanh tịnh. Vì có sao? Là thủ thanh tịnh cùng hữu thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Hữu thanh tịnh nên sanh thanh tịnh, sanh thanh tịnh nên hữu thanh tịnh. Vì có sao? Là hữu thanh tịnh cùng sanh thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Sanh thanh tịnh nên lão tử sàu thán khổ ưu não thanh tịnh, lão tử sàu thán khổ ưu não thanh tịnh nên sanh thanh tịnh. Vì có sao? Là sanh thanh tịnh cùng lão tử sàu thán khổ ưu não thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Lão tử sàu thán khổ ưu não thanh tịnh nên Bồ thí Ba-la-mật-đa thanh tịnh, Bồ thí Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên lão tử sàu thán khổ ưu não thanh tịnh. Vì có sao? Là lão tử sàu thán khổ ưu não thanh tịnh cùng Bồ thí Ba-la-mật-đa thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Bồ thí Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên Tịnh giới Ba-la-mật-đa thanh tịnh, Tịnh giới Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên Bồ thí Ba-la-mật-đa thanh tịnh. Vì có sao? Là Bồ thí Ba-la-mật-đa thanh tịnh cùng Tịnh giới Ba-la-mật-đa thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tịnh giới Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên An nhẫn Ba-la-mật-đa thanh tịnh, An nhẫn Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên Tịnh giới Ba-la-mật-đa thanh tịnh. Vì có sao? Là Tịnh giới Ba-la-mật-đa thanh tịnh cùng An nhẫn Ba-la-mật-đa thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. An nhẫn Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên Tinh tiến Ba-la-mật-đa thanh tịnh, Tinh tiến Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên An nhẫn Ba-la-mật-đa thanh tịnh. Vì có sao? Là An nhẫn Ba-la-mật-đa thanh tịnh cùng Tinh tiến Ba-la-mật-đa thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tinh tiến Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên Tĩh lự Ba-la-mật-đa thanh tịnh, Tĩh lự Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên Tinh tiến Ba-la-mật-đa thanh tịnh. Vì có sao? Là Tinh tiến Ba-la-mật-đa thanh tịnh cùng Tĩh lự Ba-la-mật-đa thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tĩh lự Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên Bát-nhã Ba-la-mật-đa thanh tịnh, Bát-nhã Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên Tĩh lự Ba-la-mật-đa thanh tịnh. Vì có sao? Là Tĩh lự Ba-la-mật-đa thanh tịnh cùng Bát-nhã Ba-la-mật-đa thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bát-nhã Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên nội không thanh tịnh, nội không thanh tịnh nên Bát-nhã Ba-la-mật-đa thanh tịnh. Vì có sao? Là Bát-nhã Ba-la-mật-đa thanh tịnh cùng nội không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Nội không thanh tịnh nên ngoại không thanh tịnh, ngoại không thanh tịnh nên nội không thanh tịnh. Vì có sao? Là nội không thanh tịnh cùng ngoại không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Ngoại không thanh tịnh nên nội ngoại không thanh tịnh, nội ngoại không thanh tịnh nên ngoại không thanh tịnh. Vì có sao? Là ngoại không thanh tịnh cùng nội ngoại không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Nội ngoại không thanh tịnh nên không không thanh tịnh, không không thanh tịnh nên nội ngoại không thanh tịnh. Vì có sao? Là nội ngoại không thanh tịnh cùng không không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Không không thanh tịnh nên đại không thanh tịnh, đại không thanh tịnh nên không không thanh tịnh. Vì có sao? Là không không thanh tịnh cùng đại không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Đại không thanh tịnh nên thắng nghĩa không thanh tịnh, thắng nghĩa không thanh tịnh nên đại không thanh tịnh. Vì có sao? Là đại không thanh tịnh cùng thắng nghĩa không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thắng nghĩa không thanh tịnh nên hữu vi không thanh tịnh, hữu vi không thanh tịnh nên thắng nghĩa không thanh tịnh. Vì có sao? Là thắng nghĩa không thanh tịnh cùng hữu vi không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Hữu vi không thanh tịnh nên vô vi không thanh tịnh, vô vi không thanh tịnh nên hữu vi không thanh tịnh. Vì có sao? Là hữu vi không thanh tịnh cùng vô vi không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Vô vi không thanh tịnh nên tất cảnh không thanh tịnh, tất cảnh không thanh tịnh nên vô vi không thanh tịnh. Vì có sao? Là vô vi không thanh tịnh cùng tất cảnh không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tất cảnh không thanh tịnh nên vô tế không thanh tịnh, vô tế không thanh tịnh nên tất cảnh không thanh tịnh. Vì có sao? Là tất cảnh không thanh tịnh cùng vô tế không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Vô tế không thanh tịnh nên tán không thanh tịnh, tán không thanh tịnh nên vô tế không thanh tịnh. Vì có sao? Là vô tế không thanh tịnh cùng tán không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tán không thanh tịnh nên vô biến dị không thanh tịnh, vô biến dị không thanh tịnh nên tán không thanh tịnh. Vì có sao? Là tán không thanh tịnh cùng vô biến dị không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Vô biến dị không thanh tịnh nên bốn

tánh không thanh tịnh, bốn tánh không thanh tịnh nên vô biến dị không thanh tịnh. Vì có sao? Là vô biến dị không thanh tịnh cùng bốn tánh không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bốn tánh không thanh tịnh nên tự tướng không thanh tịnh, tự tướng không thanh tịnh nên bốn tánh không thanh tịnh. Vì có sao? Là bốn tánh không thanh tịnh cùng tự tướng không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tự tướng không thanh tịnh nên cộng tướng không thanh tịnh, cộng tướng không thanh tịnh nên tự tướng không thanh tịnh. Vì có sao? Là tự tướng không thanh tịnh cùng cộng tướng không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Cộng tướng không thanh tịnh nên nhất thiết pháp không thanh tịnh, nhất thiết pháp không thanh tịnh nên cộng tướng không thanh tịnh. Vì có sao? Là cộng tướng không thanh tịnh cùng nhất thiết pháp không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Nhất thiết pháp không thanh tịnh nên bất khả đắc không thanh tịnh, bất khả đắc không thanh tịnh nên nhất thiết pháp không thanh tịnh. Vì có sao? Là nhất thiết pháp không thanh tịnh cùng bất khả đắc không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bất khả đắc không thanh tịnh nên vô tánh không thanh tịnh, vô tánh không thanh tịnh nên bất khả đắc không thanh tịnh. Vì có sao? Là bất khả đắc không thanh tịnh cùng vô tánh không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Vô tánh không thanh tịnh nên tự tánh không thanh tịnh, tự tánh không thanh tịnh nên vô tánh không thanh tịnh. Vì có sao? Là vô tánh không thanh tịnh cùng tự tánh không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tự tánh không thanh tịnh nên vô tánh tự tánh không thanh tịnh, vô tánh tự tánh không thanh tịnh nên tự tánh không thanh tịnh. Vì có sao? Là tự tánh không thanh tịnh cùng vô tánh tự tánh không thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Vô tánh tự tánh không thanh tịnh nên chơn như thanh tịnh, chơn như thanh tịnh nên vô tánh tự tánh không thanh tịnh. Vì có sao? Là vô tánh tự tánh không thanh tịnh cùng chơn như thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Chơn như thanh tịnh nên pháp giới thanh tịnh, pháp giới thanh tịnh nên chơn như thanh tịnh. Vì có sao? Là chơn như thanh tịnh cùng pháp giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Pháp giới thanh tịnh nên pháp tánh thanh tịnh, pháp tánh thanh tịnh nên pháp giới thanh tịnh. Vì có sao? Là pháp giới thanh tịnh cùng pháp tánh thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Pháp tánh thanh tịnh nên bất hư vọng tánh thanh tịnh, bất hư vọng tánh thanh tịnh nên pháp tánh thanh tịnh. Vì có sao? Là pháp tánh thanh tịnh cùng bất hư vọng tánh thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bất hư vọng tánh thanh tịnh nên bất biến dị tánh thanh tịnh, bất biến dị tánh thanh tịnh nên bất hư vọng tánh thanh tịnh. Vì có sao? Là bất hư vọng tánh thanh tịnh cùng bất biến dị tánh thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bất biến dị tánh thanh tịnh nên bình đẳng tánh thanh tịnh, bình đẳng tánh thanh tịnh nên bất biến dị tánh thanh tịnh. Vì có sao? Là bất biến dị tánh thanh tịnh cùng bình đẳng tánh thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bình đẳng tánh thanh tịnh nên ly sanh tánh thanh tịnh, ly sanh tánh thanh tịnh nên bình đẳng tánh thanh tịnh. Vì có sao? Là bình đẳng tánh thanh tịnh cùng ly sanh tánh thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Ly sanh tánh thanh tịnh nên pháp định thanh tịnh, pháp định thanh tịnh nên ly sanh tánh thanh tịnh. Vì có sao? Là ly sanh tánh thanh tịnh cùng pháp định thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Pháp định thanh tịnh nên pháp trụ thanh tịnh, pháp trụ thanh tịnh nên pháp định thanh tịnh. Vì có sao? Là pháp định thanh tịnh cùng pháp trụ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Pháp trụ thanh tịnh nên thật tế thanh tịnh, thật tế thanh tịnh nên pháp trụ thanh tịnh. Vì có sao? Là pháp trụ thanh tịnh cùng thật tế thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Thật tế thanh tịnh nên hư không giới thanh tịnh, hư không giới thanh tịnh nên thật tế thanh tịnh. Vì có sao? Là thật tế thanh tịnh cùng hư không giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Hư không giới thanh tịnh nên bất tư nghi giới thanh tịnh, bất tư nghi giới thanh tịnh nên hư không giới thanh tịnh. Vì có sao? Là hư không giới thanh tịnh cùng bất tư nghi giới thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bất tư nghi giới thanh tịnh nên khổ thánh đế thanh tịnh, khổ thánh đế thanh tịnh nên bất tư nghi giới thanh tịnh. Vì có sao? Là bất tư nghi giới thanh tịnh cùng khổ thánh đế thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Khổ thánh đế thanh tịnh nên tập thánh đế thanh tịnh, tập thánh đế thanh tịnh nên khổ thánh đế thanh tịnh. Vì có sao? Là khổ thánh đế thanh tịnh cùng tập thánh đế thanh tịnh không hai không hai phần,

vì không riêng không dứt vậy. Tập thánh để thanh tịnh nên diệt thánh để thanh tịnh, diệt thánh để thanh tịnh nên tập thánh để thanh tịnh. Vì có sao? Là tập thánh để thanh tịnh cùng diệt thánh để thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Diệt thánh để thanh tịnh nên đạo thánh để thanh tịnh, đạo thánh để thanh tịnh nên diệt thánh để thanh tịnh. Vì có sao? Là diệt thánh để thanh tịnh cùng đạo thánh để thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Đạo thánh để thanh tịnh nên bốn tĩn lự thanh tịnh, bốn tĩn lự thanh tịnh nên đạo thánh để thanh tịnh. Vì có sao? Là đạo thánh để thanh tịnh cùng bốn tĩn lự thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bốn tĩn lự thanh tịnh nên bốn vô lượng thanh tịnh, bốn vô lượng thanh tịnh nên bốn tĩn lự thanh tịnh. Vì có sao? Là bốn tĩn lự thanh tịnh cùng bốn vô lượng thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bốn vô lượng thanh tịnh nên bốn vô sắc định thanh tịnh, bốn vô sắc định thanh tịnh nên bốn vô lượng thanh tịnh. Vì có sao? Là bốn vô lượng thanh tịnh cùng bốn vô sắc định thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bốn vô sắc định thanh tịnh nên tám giải thoát thanh tịnh, tám giải thoát thanh tịnh nên bốn vô sắc định thanh tịnh. Vì có sao? Là bốn vô sắc định thanh tịnh cùng tám giải thoát thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Tám giải thoát thanh tịnh nên tám thắng xứ thanh tịnh, tám thắng xứ thanh tịnh nên tám giải thoát thanh tịnh. Vì có sao? Là tám giải thoát thanh tịnh cùng tám thắng xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tám thắng xứ thanh tịnh nên chín thứ đệ định thanh tịnh, chín thứ đệ định thanh tịnh nên tám thắng xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là tám thắng xứ thanh tịnh cùng chín thứ đệ định thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Chín thứ đệ định thanh tịnh nên mười biến xứ thanh tịnh, mười biến xứ thanh tịnh nên chín thứ đệ định thanh tịnh. Vì có sao? Là chín thứ đệ định thanh tịnh cùng mười biến xứ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Mười biến xứ thanh tịnh nên bốn niệm trụ thanh tịnh, bốn niệm trụ thanh tịnh nên mười biến xứ thanh tịnh. Vì có sao? Là mười biến xứ thanh tịnh cùng bốn niệm trụ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Bốn niệm trụ thanh tịnh nên bốn chánh đoạn thanh tịnh, bốn chánh đoạn thanh tịnh nên bốn niệm trụ thanh tịnh. Vì có sao? Là bốn niệm trụ thanh tịnh cùng bốn chánh đoạn thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bốn chánh đoạn thanh tịnh nên bốn thần túc thanh tịnh, bốn thần túc thanh tịnh nên bốn chánh đoạn thanh tịnh. Vì có sao? Là bốn chánh đoạn thanh tịnh cùng bốn thần túc thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bốn thần túc thanh tịnh nên năm căn thanh tịnh, năm căn thanh tịnh nên bốn thần túc thanh tịnh. Vì có sao? Là bốn thần túc thanh tịnh cùng năm căn thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Năm căn thanh tịnh nên năm lực thanh tịnh, năm lực thanh tịnh nên năm căn thanh tịnh. Vì có sao? Là năm căn thanh tịnh cùng năm lực thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Năm lực thanh tịnh nên bảy đẳng giác chi thanh tịnh, bảy đẳng giác chi thanh tịnh nên năm lực thanh tịnh. Vì có sao? Là năm lực thanh tịnh cùng bảy đẳng giác chi thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bảy đẳng giác chi thanh tịnh nên tám thánh đạo chi thanh tịnh, tám thánh đạo chi thanh tịnh nên bảy đẳng giác chi thanh tịnh. Vì có sao? Là bảy đẳng giác chi thanh tịnh cùng tám thánh đạo chi thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tám thánh đạo chi thanh tịnh nên không giải thoát môn thanh tịnh, không giải thoát môn thanh tịnh nên tám thánh đạo chi thanh tịnh. Vì có sao? Là tám thánh đạo chi thanh tịnh cùng không giải thoát môn thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Không giải thoát môn thanh tịnh nên vô tướng giải thoát môn thanh tịnh, vô tướng giải thoát môn thanh tịnh nên không giải thoát môn thanh tịnh. Vì có sao? Là không giải thoát môn thanh tịnh cùng vô tướng giải thoát môn thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Vô tướng giải thoát môn thanh tịnh nên vô nguyện giải thoát môn thanh tịnh, vô nguyện giải thoát môn thanh tịnh nên vô tướng giải thoát môn thanh tịnh. Vì có sao? Là vô tướng giải thoát môn thanh tịnh cùng vô nguyện giải thoát môn thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Vô nguyện giải thoát môn thanh tịnh nên Bồ-tát thập địa thanh tịnh. Bồ-tát thập địa thanh tịnh nên vô nguyện giải thoát môn thanh tịnh. Vì có sao? Là vô nguyện giải thoát môn thanh tịnh cùng Bồ-tát thập địa thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Bồ-tát thập địa thanh tịnh nên năm nhãn thanh tịnh, năm nhãn thanh tịnh nên Bồ-tát thập địa thanh tịnh. Vì có sao? Là Bồ-tát thập địa thanh tịnh cùng năm nhãn thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Năm nhãn thanh tịnh nên sáu thần thông thanh tịnh, sáu thần thông thanh tịnh nên năm nhãn thanh tịnh. Vì có sao? Là năm nhãn thanh tịnh cùng sáu thần thông thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Sáu thần thông thanh tịnh nên Phật mười lực thanh tịnh, Phật mười lực thanh tịnh nên sáu thần thông thanh tịnh. Vì có sao? Là sáu thần thông thanh tịnh cùng Phật mười lực thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Phật mười lực thanh tịnh nên bốn vô sở úy thanh tịnh, bốn vô sở úy thanh tịnh nên Phật mười lực thanh tịnh. Vì có sao? Là Phật mười lực thanh tịnh cùng bốn vô sở úy thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bốn vô sở úy thanh tịnh nên bốn vô ngại giải thanh tịnh, bốn vô ngại giải thanh tịnh nên bốn vô sở úy thanh tịnh. Vì có sao? Là bốn vô sở úy thanh tịnh cùng bốn vô ngại giải thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Bốn vô ngại giải thanh tịnh nên đại từ thanh tịnh, đại từ thanh tịnh nên bốn vô ngại giải thanh tịnh. Vì có sao? Là bốn vô ngại giải thanh tịnh cùng đại từ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Đại từ thanh tịnh nên đại bi thanh tịnh, đại bi thanh tịnh nên đại từ thanh tịnh. Vì có sao? Là đại từ thanh tịnh cùng đại bi thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Đại bi thanh tịnh nên đại hỷ thanh tịnh, đại hỷ thanh tịnh nên đại bi thanh tịnh. Vì có sao? Là đại bi thanh tịnh cùng đại hỷ thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Đại hỷ thanh tịnh nên đại xả thanh tịnh, đại xả thanh tịnh nên đại hỷ thanh tịnh. Vì có sao? Là đại hỷ thanh tịnh cùng đại xả thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Đại xả thanh tịnh nên mười tám pháp Phật bất cộng thanh tịnh, mười tám pháp Phật bất cộng thanh tịnh nên đại xả thanh tịnh. Vì có sao? Là đại xả thanh tịnh cùng mười tám pháp Phật bất cộng thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Mười tám pháp Phật bất cộng thanh tịnh nên pháp vô vong thất thanh tịnh, pháp vô vong thất thanh tịnh nên mười tám pháp Phật bất cộng thanh tịnh. Vì có sao? Là mười tám pháp Phật bất cộng thanh tịnh cùng pháp vô vong thất thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Pháp vô vong thất thanh tịnh nên tánh hằng trụ xả thanh tịnh, tánh hằng trụ xả thanh tịnh nên pháp vô vong thất thanh tịnh. Vì có sao? Là pháp vô vong thất thanh tịnh cùng tánh hằng trụ xả thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tánh hằng trụ xả thanh tịnh nên nhất thiết trí thanh tịnh, nhất thiết trí thanh tịnh nên tánh hằng trụ xả thanh tịnh. Vì có sao? Là tánh hằng trụ xả thanh tịnh cùng nhất thiết trí thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Nhất thiết trí thanh tịnh nên đạo tướng trí thanh tịnh, đạo tướng trí thanh tịnh nên nhất thiết trí thanh tịnh. Vì có sao? Là nhất thiết trí thanh tịnh cùng đạo tướng trí thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Đạo tướng trí thanh tịnh nên nhất thiết tướng trí thanh tịnh, nhất thiết tướng trí thanh tịnh nên đạo tướng trí thanh tịnh. Vì có sao? Là đạo tướng trí thanh tịnh cùng nhất thiết tướng trí thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Nhất thiết tướng trí thanh tịnh nên tất cả đà-la-ni môn thanh tịnh, tất cả đà-la-ni môn thanh tịnh nên nhất thiết tướng trí thanh tịnh. Vì có sao? Là nhất thiết tướng trí thanh tịnh cùng tất cả đà-la-ni môn thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Tất cả đà-la-ni môn thanh tịnh nên tất cả tam-ma-địa môn thanh tịnh, tất cả tam-ma-địa môn thanh tịnh nên tất cả đà-la-ni môn thanh tịnh. Vì có sao? Là tất cả đà-la-ni môn thanh tịnh cùng tất cả tam-ma-địa môn thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Tất cả tam-ma-địa môn thanh tịnh nên quả Dự lưu thanh tịnh, quả Dự lưu thanh tịnh nên tất cả tam-ma-địa môn thanh tịnh. Vì có sao? Là tất cả tam-ma-địa môn thanh tịnh cùng quả Dự lưu thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Quả Dự lưu thanh tịnh nên quả Nhất lai thanh tịnh, quả Nhất lai thanh tịnh nên quả Dự lưu thanh tịnh. Vì có sao? Là quả Dự lưu thanh tịnh cùng quả Nhất lai thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Quả Nhất lai thanh tịnh nên quả Bất hoàn thanh tịnh, quả Bất hoàn thanh tịnh

nên quả Nhất lai thanh tịnh. Vì có sao? Là quả Nhất lai thanh tịnh cùng quả Bất hoàn thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Quả Bất hoàn thanh tịnh nên quả A-la-hán thanh tịnh, quả A-la-hán thanh tịnh nên quả Bất hoàn thanh tịnh. Vì có sao? Là quả Bất hoàn thanh tịnh cùng quả A-la-hán thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy. Quả A-la-hán thanh tịnh nên Độc giác Bồ-đề thanh tịnh, Độc giác Bồ-đề thanh tịnh nên quả A-la-hán thanh tịnh. Vì có sao? Là quả A-la-hán thanh tịnh cùng Độc giác Bồ-đề thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Độc giác Bồ-đề thanh tịnh nên tất cả hạnh Bồ-tát Ma-ha-tát thanh tịnh, tất cả hạnh Bồ-tát Ma-ha-tát thanh tịnh nên Độc giác Bồ-đề thanh tịnh. Vì có sao? Là Độc giác Bồ-đề thanh tịnh cùng tất cả hạnh Bồ-tát Ma-ha-tát thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

Tất cả hạnh Bồ-tát Ma-ha-tát thanh tịnh nên chư Phật Vô thượng Chánh đẳng Bồ-đề thanh tịnh, chư Phật Vô thượng Chánh đẳng Bồ-đề thanh tịnh nên tất cả hạnh Bồ-tát Ma-ha-tát thanh tịnh. Vì có sao? Là tất cả hạnh Bồ-tát Ma-ha-tát thanh tịnh cùng chư Phật Vô thượng Chánh đẳng Bồ-đề thanh tịnh không hai không hai phần, vì không riêng không dứt vậy.

--- o0o ---